

Yale University Library Digital Collections

Title	J. Regowicz. "Marinetti all' I.P.S. e che pazzia ne risulta." Gazeta Polska, 10 mar 1933. [6834-1]
Date	1933 {id=286416}
Rights	The use of this image may be subject to the copyright law of the United States (Title 17, United States Code) or to site license or other rights management terms and conditions. The person using the image is liable for any infringement
Container information	Box 86 Slide: 54
Generated	2021-02-27 02:45:03 UTC
Terms of Use	https://guides.library.yale.edu/about/policies/access
View in DL	https://collections.library.yale.edu/catalog/10659499

Ogólne pierwsze poświęca, w pierwszej jego części, maszkowaniu tego ogólnego tła, na którym zarysowuje się system futurystyczny w poszczególnych dziedzinach.

Futuryzm z genezy swojej jest ruchem specyficznym z natury swojej, włoskim. Zrodził się z reakcji na kult wielkiej przeszłości, jaka przyniosła całe kulturalne Włochy nastrojem — passeizmu. Włochy były przed narodzeniem się ruchu futurystycznego jednym wielkim muzeum. Ich życie artystyczne — było tylko życiem ruin ich dawnej świetności. Futuryzm z całą mocą radykalizmu młodości odwrócił się — w kierunku wręcz przeciwnym. Nastawienie się na przyszłość — to było jego założenie programowe. Założenie, które odrazu wypełniało całość programu. Futuryzm bowiem nie stwarzał, na miejsce klasycznej, żadnej nowej estetyki. Przeciwnie — właśnie dowodził, że jedność estetyki zabija sztukę. Postawił zasadę dopuszczalności estetyki wszelkiej. Zasadę pełnej artystycznej wolności.

Nakaz futuryzmu jest tylko jeden: jaknajprędzej naprzód. Tylko parcie ciągle naprzód może doprowadzić do pochwycenia przez poezję tego

wszystkiego, co objąć powinna — to znaczy życia ludzkiego w jego pełni. Poezja futurystyczna wyszła poza człowieka i objęła swą tematyką liryczną to, co było dawniej traktowane tylko jako obiekt martwy. Objęła zwierzę, objęła produkt i objęła maszynę. Szczególną uwagę poświęca Marinetti maszynizmowi poezji, występując gwałtownie przeciwko tym, którzy widzą w nim mechanizację kultury, to znaczy wyraz jej upadku. Marinetti nie tylko broni prawa maszyny do bytu w poezji; stawia on ją jako idealny temat — dla tej formy, którą tworzyć pragnie futuryzm. Maszyna to wyraz syntezy. Synteza! — oto idealny formalny, który stawia Marinetti całej ludzkiej twórczości.

Syntetyczność znajduje szczególny wyraz w teatrze futurystycznym, który rozbija klasyczną formę sztuki kilkoaktowej, dążąc do ukazania nie ciągłości akcji, lecz kolejnych wyrazów idei estetycznej sztuki w dramatycznych jej syntezach. Jako przykład analizuje Marinetti swą sztukę „JeŹycy” (niedawno wydana w polskim przekładzie). Synteza dramatyczna posunięta jeszcze dalej, aniżeli synteza dążeńowa żywych osób, prowadzi do dramatu przedmiotów martwych, których kolejne odpowiednio umiejscowienie stwarza wymowę dramatyczną.

Ta ogólna myśl futuryzmu, jaką w suchym skrócie staraliśmy się odtworzyć, została przez Marinetti wprowadzona do wszystkich rodzajów sztuki.

Doktrynę syntezy dramatycznej Marinettiego wskazaliśmy jako przykład zastosowania jego ogólnego artystycznego dążenia, które w drugim swym odczycie wprowadził Marinetti na grunt malarstwa, rzeźby, architektury i muzyki.

Najplastyczniejszym wszakże wyrazem jego postawy psychicznej była forma, w jakiej swą wiarę artystyczną wyznawał.

Marinetti dąży do ogarnięcia poezją wszystkiego; nie tylko fizycznej rzeczywistości; to znaczy: do poetyckiego wyrażenia tego wszystkiego, co może być w ludzkiej wyobraźni; do wyrażenia rzeczywistości psychicznej, wypełniając przestrzeń realną świata, jak powietrze. Dąży do poezji powietrznej (aerienne). I jego ekspresja jest czemś, co

- 2 -

della Propaganda dell'Arte (I.P.S.), di arte plastica, di architettura e di musica.

La prima conferenza è stata consacrata nella sua prima parte, ad abbozzare quello sfondo generale sul quale si delinea il sistema futurista nei suoi singoli reparti.

Il futurismo è nella sua genesi un movimento specificamente italiano per la sua stessa natura. È nato della reazione contro il culto del grande passato che aveva oppresso tutta l'Italia culturale con uno stato d'animo passeista. L'Italia, prima della nascita del movimento futurista era un solo grande museo. La sua vita artistica era uno dei vestigi della sua antica gloria. Il futurismo con tutto il vigore del radicalismo giovane si volse in una direzione completamente opposta. Un attacco contro il passato era la base del suo programma. Questa tendenza riempiva tutto il suo piano di azione. Il futurismo non creava una nuova estetica per sostituire quella classica. Al contrario — esso dimostrava che l'unificazione dell'estetica uccide l'arte. Ha premesso il principio della libertà per ogni sorte di estetica. Il principio di una completa libertà artistica.

Il futurismo non ha che un comandamento solo: "sempre avanti"! Solo una spinta continua in avanti può facilitare alla poesia il compito di abbracciare cioè la vita umana in tutta la sua pienezza. La poesia futurista è uscita al di fuori dell'uomo ed ha abbracciato con la sua tematica lirica tutto ciò che prima era trattato come natura morta. Ha abbracciato l'animale, il prodotto e la macchina. Marinetti dedica una considerazione speciale al macchinismo della poesia, attaccando violentemente coloro che vi vedono la meccanizzazione della cultura, cioè l'espressione della sua distruzione. Marinetti non solo difende il posto della macchina nella poesia, ma egli la mette come un ideale di tema per la forma che deve essere creata dal futurismo. La macchina è l'espressione della sintesi. La sintesi! ecco un ideale tipico che Marinetti propone a tutta la creatività umana.

Il sintetismo trova un'espressione particolare nel teatro futurista il quale rompe la classica forma della commedia di più atti, rifiutando non a presentare la continuità dell'azione, ma parole susseguenti dell'idea di una commedia nella sue sintesi drammatiche. Come esempio Marinetti analizza il suo dramma "I Prigionieri" (pubblicato recentemente nella versione polacca.) La sintesi drammatica spinta più oltre della sintesi delle tendenze delle persone vive, conduce al dramma degli oggetti inerti, la cui posizione successiva crea l'espressione drammatica.

L'espressione più plastica però dell'atteggiamento psichico del conferenziere, era la forma in cui egli confessava la sua fede artistica.

Marinetti tende ad abbracciare tutto con la poesia; non solo la realtà fisica, ma cioè ad